

VẤN ĐÁP HỌC PHẬT

Kỳ 6

*Hòa thượng Tịnh Không trả lời câu hỏi
của đồng tu tại Hồng Kông*

Thời gian: 13/05/2005

Địa điểm: Hiệp hội giáo dục Phật-đà Hồng Kông

Quý vị pháp sư, quý vị đồng tu, chúng ta giải đáp câu hỏi của mọi người theo thứ tự.

Hỏi: Vị này là cư sĩ Lý ở Sán Đầu, ông ấy hỏi sáu câu hỏi. Câu hỏi đầu tiên ông ấy nói, trong Tam Thời Hệ Niệm Toàn Tập nói rằng “âm dương đều được lợi”, ông ấy nói nếu đối với đồng tu đã vãng sanh thế giới Tây Phương Cực Lạc, biết trước thời gian, có thể thường làm Tam Thời Hệ Niệm cho họ không? Người biết trước thời gian liệu có thể xác định vãng sanh thế giới Cực Lạc không?

Đáp: Ý muốn hỏi đại khái là đã vãng sanh, hơn nữa là biết trước thời gian, đã vãng sanh làm Tam Thời Hệ Niệm cho họ được không? Thật ra mà nói, cho dù họ có vãng sanh thế giới Cực Lạc hay không, người đã qua đời, làm Tam Thời Hệ Niệm cho họ đều là chuyện tốt, đích thực là “âm dương đều được lợi”. Còn như nói biết trước thời gian liệu có xác định vãng sanh thế giới Cực Lạc hay không? Chuyện này thì chưa chắc. Phàm là người biết trước thời gian, chúng ta có thể đoán chắc họ tuyệt đối không đọa ác đạo, có thể chắc chắn điều này. Ví dụ đời sau họ sanh vào cõi trời, có người biết trước thời gian; đời sau được phước báo lớn trong nhân gian, cũng có người biết trước thời gian. Cho nên biết trước thời gian, có một số người không phải là tín đồ Phật giáo, không tin Phật pháp, cũng không biết có thế giới Tây Phương Cực Lạc, cũng có. Chuyện này lúc nhỏ tôi từng gặp qua, có một bà cụ ở quê chúng tôi, cũng là người thân của chúng tôi, lúc qua đời biết trước thời gian, chưa từng học Phật. Không biết bà ấy đi về đâu, có lẽ bản thân bà ấy biết, chúng ta không biết, chắc chắn là sanh tới nơi tốt, có thể khẳng định điều này.

Lúc làm Tam Thời Hệ Niệm, phải làm một cách thành khẩn, làm một cách cung kính thì mới có thể “âm dương đều được lợi”. Nếu như hữu khẩu vô tâm, sau khi quỷ thần tìm tới mà bạn không tiến đi được, vậy thì tương đối phiền phức. Bạn

mời họ tới mà bạn không chăm sóc chu đáo, có lúc sẽ gây phiền phức cho bạn, chuyện này phải cẩn thận, nhất định phải cung kính, phải chân thành.

Hỏi: Câu hỏi thứ hai, ông ấy nói bởi vì có nhu cầu cụ thể, đọc tụng một bộ kinh nào đó, hồi hướng công đức đọc tụng cho một người nào đó, lúc viên mãn liệu có cần đọc “nguyện đem công đức này, trang nghiêm Phật Tịnh độ”? Đây là kệ hồi hướng, có cần niệm kệ hồi hướng không?

Đáp: Cần, kệ hồi hướng không phải để niệm, niệm kệ hồi hướng, đọc kệ hồi hướng không có tác dụng, bản thân mình phải phát tâm theo kệ hồi hướng. Bản thân bạn có công đức, hồi hướng cho người đó cũng được công đức, đây là “âm dương đều được lợi”; quyết định muốn bản thân có lợi ích, bản thân có bao nhiêu lợi ích, đối phương được bấy nhiêu lợi ích. Nếu người niệm chúng ta mà hữu khẩu vô tâm, niệm bài kệ một lần, đối phương không có được công đức, đây nhất định là tương đối, bản thân chúng ta phải thật sự phát tâm theo kệ hồi hướng, họ mới được lợi ích.

Hỏi: Câu hỏi thứ ba, ông nói nếu đệ tử tham gia pháp hội niệm Phật hoặc pháp hội Tam Thời Hệ Niệm, trước điện Phật dùng hình thức nói miệng mời oan thân quyến thuộc, tổ tiên nhiều kiếp theo con tiến vào đạo tràng, không lập bài vị. Các vị tổ tiên, oan thân quyến thuộc được mời tới nghe kinh nghe pháp này liệu có thể tiến vào đạo tràng, cùng nhận lợi ích của pháp không?

Đáp: Hoàn toàn phụ thuộc vào tâm chân thành của chính bạn, bản thân bạn có tâm chân thành, họ được, họ có thể tới tham gia; tâm địa không thành khẩn thì không có cách nào, thần hộ pháp không cho họ tiến vào. Cho nên nhất định phải có tâm chân thành, chí thành cảm thông, câu nói này rất có đạo lý.

Hỏi: Đồ cúng mà cư sĩ tại gia cúng Phật, lúc cúng dường có thể cúng quá ngọ không?

Đáp: Theo quy tắc mà nói thì đều không được, cho dù là tại gia hay xuất gia, cúng Phật không được quá ngọ, đây là lịch sự. Đức Phật không ăn quá ngọ, bạn quá ngọ cúng dường ngài, vậy là không lịch sự.

Hỏi: Câu hỏi thứ năm, ông ấy nói con ông ấy bị bệnh luôn cảm thấy đói, tìm thầy chữa trị nhưng không hết, nên niệm Phật hồi hướng cho oan gia trái chủ của con như thế nào mới có thể giải oan kết?

Đáp: Ý nghĩ này là chính xác, phải rất hết lòng cầu thông với oan gia trái chủ này, nếu oan kết không thể hóa giải, đôi bên oan oan tương báo bao giờ mới dứt, đây

là chuyện đời đời kiếp kiếp. Chúng ta dựa theo đạo lý này, tin tưởng sâu sắc rằng oan gia trái chủ có thể hóa giải, chỉ cần chúng ta dùng tâm chân thành giúp họ. Thông thường dùng tụng kinh, niệm Phật hồi hướng cho họ, hơn nữa đặc biệt là tụng kinh cho họ. Ví dụ mỗi ngày chúng ta trì thêm một bộ kinh Vô Lượng Thọ, hoặc là cõi naga quỷ tương đối thích kinh Địa Tạng, kinh Thập Thiện Nghiệp Đạo, đây là kinh mà họ rất thích. Mỗi ngày chúng ta đặc biệt tụng thêm, ngoài công khóa của bản thân chúng ta thì tụng thêm bộ kinh này. Bản thân bạn phải dự định tôi sẽ tụng 100 lần cho bạn, tôi sẽ tụng mấy chục lần cho bạn, chuyên tụng cho họ, hiệu quả này vô cùng tốt.

Hỏi: Câu hỏi thứ sáu, vào tiết Thanh Minh lúc đệ tử Phật tế tổ quét mộ, lúc bái thần thổ địa và thần cô hồn nên dùng lễ tiết gì? Có cần quỳ xuống không?

Đáp: Đệ tử Phật chưa thọ qua Bồ-tát giới nên quỳ lạy, nếu bạn thọ qua Bồ-tát giới, bạn chính là Bồ-tát, quỷ hồn nhìn thấy bạn, họ còn phải lạy bạn trước, không phải là bạn lạy họ. Nhưng thọ Bồ-tát giới phải thật sự làm Bồ-tát mới được, nếu thọ Bồ-tát giới, không làm được Bồ-tát giới, hữu danh vô thực, vậy thì quỷ cũng coi thường bạn, bạn là Bồ-tát giả, không phải là Bồ-tát thật. Cho nên cho dù đã thọ Bồ-tát giới, ở hiện tại mà nói, hoàn cảnh khách quan của chúng ta mà nói, vẫn là lịch sự một chút thì tương đối tốt. Ngạn ngữ Trung Quốc thường nói “lễ nhiều người không trách”, hướng chi đối với đại chúng, đối với đại chúng, vô số chúng sanh, lễ tiết của chúng ta càng chu đáo càng tốt.

Hỏi: Vị cư sĩ thứ hai đến từ Hồng Kông, ông ấy có bốn câu hỏi, phía trước ông ấy có một đoạn văn chúng ta đọc một chút. Ông nói: thường nói mỗi người chúng ta, chúng sanh trên thế gian đều là Phật, ít nhất đều có Phật tánh, đây là điều mà trong bốn tánh chúng sanh sẵn có, gọi là “người ban đầu, tánh vốn thiện”, hiện tại bởi vì mê mờ, sanh ra chướng ngại, cho nên đọa lạc vào những con đường cấp bậc khác nhau. Lại nghe nói Phật Bồ-tát và các chúng sanh ở thế giới Tây Phương Cực Lạc tu hành sẽ không thoái chuyển, chỉ là tiến bộ chậm, ông ấy có một vài câu hỏi sau đây. Chuyện này phải thường thường nghe kinh, đặc biệt là hiện tại chúng ta giảng đoạn này trong kinh Hoa Nghiêm rất nhiều, có thể giúp đỡ bạn hóa giải những nghi vấn này. Câu hỏi thứ nhất là, hết thảy chúng sanh trong sáu nẻo đều là nghiệp lực và tâm tánh biến hiện ra cảnh giới khác nhau, vậy thì nhân đầu tiên của họ, nhân căn bản của họ là từ đâu tới? Là Phật, là Bồ-tát, là từ cõi nào tới?

Đáp: Vấn đề này không thể nói chi tiết, nói chi tiết thì hai tiếng đồng hồ nói không xong, bạn phải hiểu được nhân đầu tiên này, bạn đọc kinh Lăng Nghiêm, trong kinh Lăng Nghiêm đức Phật giảng rất rõ ràng. Bạn đọc mà không hiểu, không thấu suốt, [vậy thì] đọc nhiều hơn, người xưa nói “đọc sách ngàn lần, nghĩa kia tự hiểu”.

Hỏi: Câu hỏi thứ hai, nếu họ đều từ thế giới Tây Phương Cực Lạc tới, tu hành sẽ không thoái chuyển, lại không có tội nghiệp, tại sao lại đọa lạc xuống dưới, đến mức sanh ra cấp bậc khác nhau một trời một vực như vậy?

Đáp: Điều này cho thấy những chúng sanh này không phải tới từ thế giới Cực Lạc. Từ thế giới Cực Lạc tới đều là Bồ-tát thừa nguyện tái lai, là tới hóa độ chúng sanh, tuyệt đối sẽ không đọa lạc. Họ không phải từ thế giới Cực Lạc tới.

Hỏi: Câu hỏi thứ ba, vậy hết thảy chúng sanh liệu có phải tới từ cõi trời ở giữa không, bởi vì tâm tánh như vậy mới sanh ra biến hóa, có thiện nghiệp, có ác nghiệp, cho nên chiêu cảm quả báo khác nhau?

Đáp: Không sai, sáu nẻo luân hồi, mỗi người chúng ta đều từng sanh cõi trời, cũng từng đọa địa ngục, chỉ cần là chúng sanh trong sáu nẻo, nẻo nào trong sáu nẻo này cũng từng đi qua. Hơn nữa trong kinh điển đức Phật nói với chúng ta, chắc chắn là thời gian ở ba đường ác dài, thời gian ở ba đường thiện ngắn, chuyện này có thể khẳng định. Tại sao vậy? Tập khí ác của chúng ta nhiều hơn, nặng nề hơn tập khí thiện, từ đạo lý này chúng ta có thể tin tưởng. Đây không phải là nguyên nhân đầu tiên, đây là nguyên nhân về sau, nguyên nhân đầu tiên đức Phật giảng rất thấu triệt trong kinh Lăng Nghiêm.

Hỏi: Câu hỏi sau cùng, thường nói ở trong cửa Phật không độ người không có duyên, vậy thì tại sao lúc ban đầu Phật Bồ-tát không loại bỏ tội lỗi, ngạo mạn, tự tư, ngu muội, vô tri của chúng ta? Chỉ để lại thiện, không có ác thì sẽ không tạo thành vô số nghiệp và quả báo đau khổ hiện tại, bởi vì người đời đa số vì vô tri mà phạm tội, có thể họ không hề cố ý [làm vậy].

Đáp: Câu bạn hỏi không sai, nhưng bạn cũng biết trong cửa nhà Phật không độ người không có duyên, thế nào gọi là không có duyên? Không tiếp nhận! Phật dạy, bạn không tiếp nhận, lời Phật dạy bạn không chịu nghe, đó gọi là không có duyên. Cho nên chúng ta ngày ngày tiếp xúc Phật pháp, có phải là có duyên không? Cũng chưa chắc; thật sự có duyên, trong đời này bạn chắc chắn được độ. Trong đời này bạn không có thành tựu, ngày ngày bạn gặp Phật cũng không có duyên, phải hiểu

đạo lý này. Một là không tin tưởng, hai là tin tưởng nhưng không chịu y giáo phụng hành, đây đều gọi là không có duyên. Chưa chắc ngày ngày chúng ta ở Phật đường, ngày ngày đọc kinh thì cho rằng chúng ta rất có duyên, chưa chắc! Chúng ta cũng nhìn thấy tình cảnh này, cho nên phải tỉ mỉ quan sát, kiểm điểm, tại sao người trước đây học Phật, thật ra mà nói được độ nhiều, thành tựu nhiều, người học Phật hiện nay tại sao lại thành tựu ít như vậy, nguyên nhân rốt cuộc là ở đâu? Người trước đây có gốc rễ! Tiếp nhận qua giáo dục vỡ lòng, người hiện nay không có, chuyện này không thể xem thường, không thể lơ là.

Chúng ta nghĩ thử xem Phật giáo năm đó, những đệ tử của Thế Tôn, sau khi Thế Tôn diệt độ, những đệ tử này đi khắp tám phương tứ hướng truyền giáo, chứ không phải chọn đến Trung Quốc. Mọi người phải biết, Phật giáo tới Trung Quốc là sau khi Thích-ca Mâu-ni Phật diệt độ 1.000 năm, Phật giáo mới tới Trung Quốc, khoảng cách quá xa, truyền tới chỗ này của chúng ta rất chậm. Nhưng mà sau khi truyền tới Trung Quốc, Phật giáo đã mọc rễ ở Trung Quốc, thật sự là rất không thể nghĩ bàn. Giống như thực vật vậy, dòi trồng tới nơi này, thủy thổ nơi này rất tốt, rất thích hợp với thực vật này, cho nên mọc rễ, phát triển, đơm hoa kết trái. Người tu hành thành tựu nhiều đời tuyệt đối không ít hơn người Ấn Độ, chỉ có nhiều hơn người Ấn Độ, không ít hơn người Ấn Độ. Đây là nguyên nhân gì? Những quốc gia khu vực khác, Phật giáo đều không còn nữa, đến thời đại hiện nay, chúng ta có thể nói là đã suy bại đến cực điểm, đã không còn nữa. Trong 100 năm này ở Trung Quốc chúng ta, cho dù có lùi về trước nữa thì vẫn có thể lùi thêm 50 năm nữa, 150 năm này Phật giáo Trung Quốc cũng đang suy thoái. Suy thoái tới hôm nay hình như cũng không còn nữa, chỉ còn hình thức, không có thực chất, cũng tức là người học Phật rất nhiều, người thật sự y giáo phụng hành rất ít.

Phật pháp tu học, khoa mục tu học căn bản, mọi người phải biết rằng kinh Thập Thiện Nghiệp Đạo, người nào tu theo kinh Thập Thiện Nghiệp Đạo? Thập Thiện Nghiệp Đạo, tôi giảng rất rõ ràng, là gốc rễ của Phật pháp, giống như xây nhà lầu, là nền móng, nền tảng, bạn không có nền tảng thì không thể xây nhà lầu này. Chúng ta không nghiêm túc học Thập Thiện Nghiệp Đạo, trong Thập Thiện Nghiệp Đạo giảng rất thấu triệt, đây là đức Phật tự mình nói. Pháp nhân thiên, trong sáu nẻo bạn có thể có được thân người, bạn có thể có được thân trời, bạn tương lai có thể vãng sanh lên cõi trời; Thanh văn Tiểu thừa, Bồ-tát, hết thầy Phật pháp cho đến Vô

thượng Bồ-đề đều lấy thập thiện làm gốc rễ, không có thập thiện, hết thấy Phật pháp không còn nữa, không có gốc rễ!

Vậy gốc rễ của thập thiện lại là gì? Gốc rễ của thập thiện là Đệ Tử Quy. Đệ Tử Quy là gia giáo, không phải là giáo dục trường học, trường học không học môn này. Trước đây không có sách giáo khoa cho môn học này, học như thế nào? Cha mẹ dạy. Đứa trẻ ra đời được ba bốn tháng, bạn xem mắt của chúng biết nhìn, tai của chúng biết nghe, chúng đã đang tiếp nhận giáo dục, đó gọi là giáo dục cắm rễ. Cho nên khi đứa trẻ mặc dù còn là sơ sinh, cha mẹ ở trước mặt đứa trẻ đều không dám tùy tiện, từng cử chỉ đều phải tuân thủ theo lễ. Tại sao vậy? Dạy đứa trẻ. Người thật sự có tâm yêu thương, thấu hiểu, thời gian dạy đứa nhỏ còn phải sớm hơn, sớm hơn thế nào? Lúc mang thai bắt đầu dạy, dạy như thế nào? Bạn xem mẹ của Văn Vương, trong lịch sử có ghi chép, mẹ của Chu Văn Vương, thai giáo! Văn Vương từ trong bào thai đã tiếp nhận giáo dục. Lúc mẹ ông mang thai, mắt không nhìn sắc ác, tức là không nhìn những thứ không tốt, không nghe những điều không tốt, không nói những lời không hay, ảnh hưởng thai nhi! Người Trung Quốc nói thai giáo là có lịch sử, không phải là tùy tiện nói, mẹ của Chu Văn Vương là dùng thai giáo. Bây giờ ai hiểu được? Hiện tại có người mẹ nào có thể yêu thương con của mình như vậy? Cho nên, con người nhất định phải tự yêu mình mới có thể yêu người, bản thân không biết tự yêu thương mình, vậy còn cách gì! Đó gọi là mê hoặc điên đảo.

Cho nên trước đây học Phật, gia giáo của họ đều tốt, đều từng tiếp nhận giáo dục gia đình rất tốt, [cho nên] họ rất dễ dàng tiếp nhận Thập Thiện Nghiệp Đạo, rất dễ dàng thực hành. Hiện tại đối với điều này tại sao chúng ta cảm thấy khó khăn như vậy? Chúng ta đánh mất gia giáo, cho nên Thập Thiện Nghiệp Đạo trở thành rất khó khăn, không dễ gì tiếp nhận. Mà Thập Thiện Nghiệp Đạo là gốc rễ, bạn xem Tịnh tông của chúng ta, thật ra mà nói không chỉ là Tịnh tông, chỉ cần là Phật pháp, phương pháp tu hành, dạy người của tất cả chư Phật, cương lĩnh chỉ dạy chung chính là tịnh nghiệp tam phước. Phật giảng rất rõ ràng, ba điều này là “chánh nhân tịnh nghiệp của ba đời chư Phật”, ba đời chư Phật là quá khứ, hiện tại, vị lai, bạn muốn học Phật, bạn phải tiếp nhận sự chỉ dạy này.

Ba điều trong tam phước, điều đầu tiên là “*hiếu dưỡng cha mẹ, phụng sự sư trưởng, từ tâm không giết, tu thập thiện nghiệp*”. Các bạn nghĩ thử xem bốn câu này, hai câu đầu tiên có phải là Đệ Tử Quy, hai câu phía sau có phải là Thập Thiện Nghiệp Đạo? Gốc rễ của gốc rễ, nền tảng của nền tảng. Nếu bạn không nghiêm túc nỗ lực tu

học từ chỗ này, bạn học Phật cả đời cũng không thể thành tựu, chỉ có thể nói là kết chút thiện duyên với cửa Phật. Cổ đức nói “một phen lọt vào tai, vĩnh viễn thành hạt giống đạo”, trồng hạt giống Phật trong a-lại-da, đời này không thể nào có thành tựu, phải biết điều này. Cho nên Đệ Tử Quy và Thập Thiện Nghiệp Đạo quan trọng hơn bất kỳ điều gì, chúng ta muốn xây nhà lâu thì trước tiên phải làm tốt nền móng, không thể không bắt đầu làm từ đây, đạo lý chính là ở chỗ này.

Hỏi: Vị này là cư sĩ Trương ở Sán Đầu, ông ấy có hai câu hỏi. Người học Phật niệm Phật cầu sanh Tịnh độ, vì tâm thanh tịnh, thêm một việc không bằng bớt một việc. Nhưng tâm từ bi khiến con không thể nhắm mắt làm ngơ, khoanh tay đứng nhìn đối với khổ nạn của những người xung quanh, xin hỏi làm thế nào để xử lý mâu thuẫn này?

Đáp: Điều này không có mâu thuẫn, là vọng tưởng, phân biệt, chấp trước của bạn tạo thành mâu thuẫn. Đức Phật dạy chúng ta thêm một việc không bằng bớt một việc, tu tâm thanh tịnh, trong tâm của bạn không thể có việc, những việc bên ngoài có hay không? Có, nếu đều phải buông xuống những việc bên ngoài, tại sao Thích-ca Mâu-ni Phật còn dạy thêm một việc không bằng bớt một việc? Hà tất còn tới thế gian này thị hiện, giảng kinh hơn 300 pháp hội, thuyết pháp 49 năm, đây không phải là nhiều việc sao? Bạn xem trong Đại thừa giáo, đức Phật nói như thế nào? Phật nói đời này của ngài trước giờ chưa từng nói qua một câu kinh, trước giờ chưa từng nói qua một chữ, đó là gì? Tâm địa của ngài thanh tịnh, nói mà không nói, không nói mà nói, đây mới thật sự gọi là cao minh, đây thật sự là buông xuống. Cho nên buông xuống, mọi người phải nhớ kỹ, phải buông xuống vọng tưởng, phân biệt, chấp trước, không phải buông xuống việc. Nếu việc đều buông xuống thì Phật Bồ-tát tới nơi này làm gì, không phải là nhiều việc sao? Chúng ta phải hiểu điều này, tuyệt đối không có mâu thuẫn. Nếu trong tâm bạn không buông xuống được thì sẽ phiền phức lớn, tâm của bạn không thanh tịnh; tâm thanh tịnh tuyệt đối không ngại chuyện phức tạp, không trở ngại, sự lý vô ngại, sự sự vô ngại, tâm này mới thật sự thanh tịnh.

Hỏi: Câu hỏi thứ hai, ông ấy nói ngũ trược ác thế, thế đạo ngày một suy đồi, chồng nuôi người tình, vợ lẽ mà chấp mê bất ngộ, xin hỏi người vợ học Phật nên làm như thế nào mới như pháp?

Đáp: Tùy họ thôi, đây không phải là bớt việc sao? Không phải bạn càng thanh tịnh hơn sao, có người chăm sóc chồng mình, bạn có thể không cần chăm sóc anh ta nữa, niệm Phật thật tốt, chuyện gì cũng không có! Bạn xem cô ấy cũng hoan hỷ, ông

chồng cũng hoan hỷ, mọi người đều hoan hỷ. Người học Phật thật sự là như vậy, bạn xem Thích-ca Mâu-ni Phật điều gì cũng đều buông xuống, bạn học Phật mà ngay cả điều này cũng không buông xuống được, có thể thấy cũng không thể nào tới được thế giới Tây Phương Cực Lạc. Phải buông xuống điều này! Nếu ngày ngày vì chuyện này mà tức giận, phiền phức của bạn sẽ lớn. Trong lòng không nghĩ thoáng ra được, trong lòng thường tức giận sẽ tạo thành chướng ngại nghiêm trọng đối với thân tâm, đó gọi là gì? Đó gọi là ma chướng, chồng của bạn và cô người tình đó đều là ma chướng của bạn, nếu bạn đều buông xuống được thì hai người đó là Bồ-tát; rốt cuộc họ là ma, là Phật không phải ở chỗ họ, mà ở trong một niệm của chính mình. Một niệm của chính mình giác ngộ, họ là Phật, họ tới giúp đỡ bạn, thành tựu tâm thanh tịnh của bạn; một niệm của bạn không nghĩ thoáng ra được thì hai người đó là ma. Cho nên bên ngoài, đức Phật nói rất hay, không Phật cũng không ma, Phật và ma đều chuyển biến trong ý niệm của bạn, một niệm giác, không ai không phải là Phật; một niệm mê, tất cả là ma, ở trong giác và mê [mà thôi].

Hỏi: Vị này là cư sĩ Hoàng ở Tuyên Châu, ông ấy đặc biệt từ Tuyên Châu tới Hồng Kông nghe pháp sư giảng kinh. Pháp sư thường khuyên răn tín chúng, cử hành nghi thức tam quy y cho mọi người là chứng minh quy y Tam bảo Phật - Pháp - Tăng thay mọi người mà thôi, chứ không phải quy y pháp sư Tịnh Không, đây là đúng đắn, ông ấy bằng lòng tham gia nghi lễ tam quy tập thể tổ chức lần này, quy y A-di-đà Phật, ông ấy có hai câu hỏi. Thứ nhất là lúc niệm A-di-đà Phật trong thời gian tương đối dài, lúc lấy hơi là từ lớn tiếng chuyển sang nhỏ tiếng rồi lấy hơi, hay là niệm hết một hơi rồi lấy hơi thì như pháp hơn?

Đáp: Trong Phật pháp không có pháp cố định, điều này mọi người phải ghi nhớ, Phật pháp không có pháp cố định; lại nói càng sâu hơn thì không có Phật pháp. Tu hành trong Phật pháp hoàn toàn tùy thuận bản thân, bản thân tu như thế nào mà [cảm thấy] rất thoải mái, rất tự tại thì dùng phương pháp đó. Cho nên Phật có tám vạn bốn ngàn pháp môn, không phải một pháp môn, tại sao vậy? Nhất định phải phù hợp bản thân. Căn tánh mỗi người chúng ta đều không giống nhau, nếu bản thân có thể rất thích hợp, vậy thì bạn tu như vậy là như pháp, bạn tu rất thoải mái, rất tự tại, không có chướng ngại. Nếu nhất định phải đặt ra pháp, bạn phải tuân theo nó, vậy thì phiền phức rồi. Chúng ta ở tập thể cùng nhau cộng tu, đó là vì trật tự, phải có tốc độ nhất định, thanh điệu giống nhau, đồng đều. Mục đích thật sự của sự đồng đều này là độ chúng sanh, là giúp đỡ rất nhiều người còn chưa học Phật, nghe được âm

thanh này rất hay, đồng đều như vậy, họ nhìn thấy rất ngưỡng mộ. Đây là biểu diễn ở trên sân khấu, thật sự dụng công là bản thân mình, cho nên phải biết điều này.

Loại hình thức này, vô số hình thức, nghi quy trong nhà Phật đều là tiếp dẫn chúng sanh, thay Thích-ca Mâu-ni Phật thu hút tín đồ. Cho nên Phật không chiêu sinh, trước giờ Phật chưa từng khuyên người khác, không hề, không chiêu sinh, chúng ta là đệ tử cũng không được ra ngoài mời người khác tới học Phật. Chúng ta chỉ làm ra tám gương tốt, để họ nhìn thấy ngưỡng mộ, họ tự theo tới, như vậy mới đúng, cho nên những nghi quy trong cửa Phật, chúng ta phải hiểu rõ mục đích [của chúng] là gì.

Hỏi: Câu hỏi thứ hai, ông ấy nói phong tục ở Mân Nam Phúc Kiến, sau khi cha mẹ qua đời, con cái làm công đức cho cha mẹ, có người mời đạo sĩ, có người mời pháp sư, không biết liệu cha mẹ có thể nhận được công đức không? Có thể được siêu độ không?

Đáp: Vấn đề này cho dù là Phật giáo, Đạo giáo hoặc tôn giáo khác, nguyên lý chỉ có một, người siêu độ phải có công phu tu hành thật sự. Nếu họ không có công phu, làm theo nghi quy, người mất nhận được không nhiều lợi ích, đây là nguyên tắc chung. Cho nên bạn muốn mời pháp sư hoặc mời đạo sĩ siêu độ, bạn phải quan sát tỉ mỉ xem họ có đạo hạnh không, bản thân họ tu như thế nào, bạn phải chú ý điểm này. Họ thật sự có tu trì, thật sự sẽ có giúp đỡ; nếu họ không có tu trì, chỉ làm theo nghi thức, hiệu quả không lớn. Nhưng thông thường mà nói, làm vẫn tốt hơn là không làm.

Hỏi: Đây là cư sĩ Trần ở Thâm Quyển, bà ấy nói lúc bà ấy còn trẻ rất cố gắng kiếm tiền, bà ấy nói con đem toàn bộ tiền và sản nghiệp mấy chục năm kiếm được giao cho con trai. Con là một người mẹ học Phật, nghĩ hết thầy đều xem nhẹ, không tính toán, ở trong nhà có cơm ăn là được. Nào ngờ chồng và con trai, con gái lại nhìn con với ánh mắt khác, mọi chuyện con đều làm tròn bổn phận, nhưng họ cho rằng con là gánh nặng. Con muốn rời khỏi gia đình, một lòng niệm Phật, nhưng ít nhiều trong lòng còn có chút bận tâm đến gia đình, xin pháp sư khai thị.

Đáp: Nếu bạn thật sự nghĩ thông rồi, những chuyện trong gia đình đều buông xuống, một lòng niệm Phật, bạn chắc chắn sẽ có thành tựu. Bạn đối với gia đình ít nhiều cũng còn có chút bận tâm, không buông xuống được, đây chính là ma chướng của bạn, chướng ngại của bạn. Hiện tại chúng ta biết được, đương nhiên trong nước có rất nhiều đạo tràng tốt, nhưng tôi không biết, tôi tiếp xúc với cửa Phật của chúng

ta tương đối ít, rất ít tiếp xúc, cho nên hiện tại tôi chỉ biết phong khí niệm Phật ở Đông Thiên Mục Sơn - Hàng Châu rất hưng thịnh. Chỉ cần thật sự tới niệm Phật, họ đều có thể thu nhận, có thể chăm sóc bạn tới lúc vĩnh sanh, điều này rất hiếm có, chỉ cần bản thân bạn có thể buông xuống triệt để. Ở phía bắc, chùa Bách Quốc Hưng Long ở Trường Xuân, chỗ pháp sư Thường Huệ, tình hình cũng như vậy. Mặc dù phương pháp niệm Phật của họ không giống nhau, nhưng đều rất như pháp, tôi tin rằng những nơi khác chắc chắn cũng có, nhưng mà tôi chưa từng tiếp xúc qua.

Hỏi: Đây là đồng tu Vương tới từ Phúc Kiến, ông ấy có ba câu hỏi. Câu hỏi đầu tiên thế nào gọi là phan duyên?

Đáp: Phan duyên là bạn có nguyện vọng, có mục đích, hoặc là vì danh hoặc là vì lợi, bạn muốn làm một chuyện nào đó, đây là phan duyên, tức là bạn phải đi tìm. Phật pháp, Phật dạy chúng ta tùy duyên, tùy duyên không giống với phan duyên, tùy duyên là người khác tới tìm bạn. Người khác tới tìm chúng ta, chúng ta nhìn thấy họ có khổ nạn cần sự giúp đỡ, không thể không giúp đỡ, phải tận tâm tận lực giúp đỡ họ, đây là tùy duyên. Nếu trong tùy duyên chúng ta có mục đích, có danh lợi xen tạp trong đó, cũng biến thành phan duyên, chúng ta nhất định phải hiểu điều này. Tâm phan duyên không thanh tịnh, tâm tùy duyên là thanh tịnh. Làm việc cho người khác, làm xong việc rồi, họ có phước báo; chưa làm xong việc, chúng ta đã tận tâm tận lực, công đức viên mãn. Cho nên, tuyệt đối không chướng ngại tâm thanh tịnh của chính mình, đây là tùy duyên; có chướng ngại đối với tâm thanh tịnh của chính mình, đó là phan duyên.

Hỏi: Thứ hai, lợi dụng thần thông tu hành có đúng đắn không?

Đáp: Không đúng đắn, Thích-ca Mâu-ni Phật nghiêm cấm sử dụng thần thông làm Phật sự. Tại sao vậy? Nếu dùng thần thông làm Phật sự, yêu ma quỷ quái cũng có thần thông; hay nói cách khác, bạn không thể phân biệt được Phật và ma. Phật Bồ-tát đích thực có thần thông, các ngài không dùng thần thông mà dùng dạy học, yêu ma quỷ quái không biết dạy học, cho nên tự nhiên mà phân biệt được Phật và ma, chúng ta không thể không biết điều này. Không phải là nói Phật Bồ-tát không có khả năng này, Phật Bồ-tát thần thông quảng đại, nhưng sợ chúng sanh lẫn lộn Phật và ma, không thể phân biệt, cho nên Phật Bồ-tát không dùng thần thông, chúng ta phải hiểu được điều này.

Hỏi: Thứ ba nói Phật Bồ-tát sẽ tùy thời dựa thân nói chuyện không?

Đáp: Không có khả năng cho lắm, chuyện này chúng ta phải đặc biệt đề phòng, hiện tại chuyện này ở Trung Quốc, ở nước ngoài rất nhiều, tôi cũng thấy qua rất nhiều. Nghe thử, có lúc nói rất có đạo lý, nói 100 câu, 99 câu có đạo lý, một câu không có đạo lý, vậy thì đó là ma, phải cẩn thận chuyện này, phải rất bình tĩnh mà phân biệt. Nhưng có rất nhiều linh quý mượn danh nghĩa Phật Bồ-tát làm chút chuyện tốt, dùng chút thần thông nhỏ này, chuyện nhỏ rất linh nghiệm, giống như những câu chuyện chữa bệnh cho người bình thường, rất linh nghiệm; chuyện lớn thì họ nói lung tung, họ lừa gạt người khác. Chúng ta biết được, nhà Thanh mất nước là ví dụ rất rõ ràng, đây là thầy tôi, là đại sư Chương Gia nói với tôi, vào thời nhà Thanh thầy là thân phận quốc sư. Những năm đầu thời Thanh, các bậc đế vương đều rất thông minh, đệ tử Phật kiên thành, thường lễ thỉnh pháp sư vào trong cung đình giảng kinh thuyết pháp, đây là vô cùng cao minh. Hoàng đế bảo nhân dân cả nước không cần nghe lời ta, nghe lời Phật, hoàng đế cũng nghe lời Phật, đại thần, người dân đều nghe lời dạy bảo của Phật, nghe lời dạy bảo của Khổng tử, thiên hạ thái bình, người người tin phục! Phong khí này mở ra vô cùng tốt, không những giảng Phật giáo, giảng Đạo giáo, Nho giáo, ba nhà Nho Thích Đạo, thường thì không có ngày nào mà không có lớp học trong cung đình.

Tới Từ Hy thái hậu mới phế bỏ [lệ này], không nghe chuyên gia học giả giảng kinh thuyết đạo, không nghe nữa. Bà ấy nghe điều gì? Bà ấy phù loan, Từ Hy thái hậu thích giá cơ phù loan, quốc gia đại sự đều quyết định trên cơ đàn, [cho nên] mất nước. Bạn xem trong Tả Truyện có nhắc tới, đây là lời thánh nhân nói: “*Nghe lời dân, đất nước sẽ hưng thịnh; nghe lời thần, đất nước sẽ diệt vong*”, nghe quý thần thì đất nước sẽ diệt vong, nghe lời nhân dân thì đất nước sẽ hưng thịnh, chúng ta không thể không hiểu đạo lý này. Bởi vì lúc tôi còn nhỏ nhìn thấy rất nhiều phù loan, đặc biệt là ở Phúc Kiến, lúc tôi còn nhỏ ở Phúc Kiến sáu năm. Tôi rất tin phù loan của Phúc Kiến, bởi vì người phù loan không biết chữ, là mù chữ, thông thường thời đó là [những người] phu kéo xe, lao động chân tay! Gánh nước, bán củi. Ra ngoài đường tìm, tìm hai người, mỗi người nhắc một bên, không ngờ trên bàn cát lại biết viết chữ, họ không biết chữ. Tốc độ viết rất chậm, đại khái nửa tiếng đồng hồ có thể viết hai mươi, ba mươi chữ, đám trẻ chúng tôi đứng bên cạnh đều đọc được, viết rất ngay ngắn, tôi liền cảm thấy rất kỳ lạ.

Sau này tôi tới Đài Loan, Đài Loan cũng có cơ đàn, họ cũng mời tôi tới, tôi cũng từng đi tham quan, chuyên môn có cơ đồng, cái này thì tôi không tin tưởng cho

lắm. Tôi đi tham quan lúc quý thân giảng đàn, tôi ở đó xem hơn một tiếng đồng hồ, không đọc ra được chữ nào, động tác rất nhanh, tốc độ quá nhanh. Miệng họ lắm bảm nói, người bên cạnh ghi chép lại, tôi cảm giác rất hoài nghi. Cho nên có một lần tôi hỏi đại sư Chương Gia về chuyện này, đại sư Chương Gia mới nói cho tôi biết, thầy nói đó là linh quý dựa thân, không phải là Phật Bồ-tát thật sự. Bạn xem đại sư Ấn Quang nói với chúng ta, Phật Bồ-tát thật sự đại khái chỉ có một lần có thể tin tưởng, chính là Giác Minh Diệu Hạnh Bồ-tát, quyển sách “Tây Phương Xác Chi” chính là phù loan mà ra. Đại sư nói vị này có thể tin, toàn bộ trong sách đều nói Phật pháp, không có câu nào nói sai, ngài nói vị này có thể tin, ngoài vị này ra thì đều không thể tin tưởng. Cho nên Ấn Tổ tôn sùng “Tây Phương Xác Chi”, họ có mười hai người theo Giác Minh Diệu Hạnh Bồ-tát tu hành, ai cũng có thành tựu.

Hỏi: Ông ấy hỏi tiếp, ở đây có [câu chuyện] người thật việc thật, nói rằng có một người phụ nữ 30 tuổi bị bệnh nhiều năm, chứng bệnh là tay chân vô lực, ngay cả chén đũa cũng không cách nào cầm lên được, đi ra ngoài đường thường ngã xuống đất bất tỉnh nhân sự, tới bệnh viện kiểm tra nói cô ấy bình thường, không có bệnh. Khoảng nửa năm trước, sau khi có một người xuất gia tới nhà cô ấy, liếc nhìn cô ấy, hai mươi bốn tiếng sau bệnh của cô ấy liền khỏi, hiện tại cô ấy có thể chăm lo việc nhà, giống như người bình thường vậy, đây là nguyên nhân gì?

Đáp: Đây là Phật độ người có duyên, người này tới liếc nhìn cô ấy, đây không phải là người bình thường, nói không chừng người này có công phu tu hành; nói không chừng người này tới thăm nhà họ, lúc đó Phật Bồ-tát gia trì, tình huống này rất nhiều, Phật Bồ-tát gia trì sau đó rời đi, lần sau lại tới thì không có nữa. Đây là gì? Đây là bạn có duyên với Phật Bồ-tát, tới lúc nào đó các ngài tới giúp bạn. Đây không phải chuyện thường gặp, đây là chuyện ngẫu nhiên có, đều có nhân trước quả sau, trong đời quá khứ có thiện căn.

Hỏi: Vị này là cư sĩ Dương ở Doanh Khẩu, ông ấy hỏi năm câu hỏi. Câu hỏi đầu tiên, có người nói nơi này là nơi duy nhất trong tất cả đạo tràng ở Trung Quốc thông tới thế giới Cực Lạc, có đúng hay không?

Đáp: Có người nói, là người nào nói tôi không biết, tôi tin rằng [mọi người] ở nơi này của chúng tôi không ai dám nói. Tại sao vậy? Người trong đạo tràng chúng tôi đều không thể vãng sanh, đều chưa chắc có thể vãng sanh, làm sao có thể dám nói lời này? Có điều đạo tràng này của chúng tôi đích thực là đạo tràng chuyên tu Tịnh độ, có thể vãng sanh hay không thì phải xem bạn có thật làm không, nếu bạn

không thật làm thì bạn không thể tới đó được. Cho nên mấy năm nay tôi đặc biệt đề xướng tu học nền tảng, tu học nền tảng chính là tịnh nghiệp tam phước, cũng chính là Đệ Tử Quy và Thập Thiện Nghiệp Đạo. Chúng ta cầu sanh thế giới Cực Lạc trước tiên phải làm người thiện, đây là điều quan trọng nhất, thế giới Tây Phương Cực Lạc chúng ta đọc được rất nhiều trong kinh, đều là “những người thượng thiện cùng tụ hội một chỗ”, tâm hạnh của chúng ta bất thiện, niệm Phật có nhiều hơn đi chẳng nữa cũng không cách nào cảm ứng. A-di-đà Phật rất từ bi, bạn bất thiện, nơi đó đều là người thiện, bạn tới thế giới Cực Lạc bạn làm sao chung sống với mọi người? Có phải là ngày ngày cãi nhau với người khác, ngày ngày giận dỗi? Vậy chẳng phải sẽ làm loạn thế giới Cực Lạc sao, cho nên bạn không thể tới đó được.

Đệ Tử Quy và Thập Thiện Nghiệp Đạo không ngoài điều gì khác chính là giúp đỡ chúng ta làm người thiện. Bạn xem vừa mở kinh ra, “thiện nam tử, thiện nữ nhân”, đó là có tiêu chuẩn, bạn thật sự làm được Thập Thiện Nghiệp Đạo, làm được Thập Thiện Nghiệp Đạo, làm được Đệ Tử Quy; làm được Đệ Tử Quy chưa chắc làm được Thập Thiện Nghiệp Đạo; làm được Thập Thiện Nghiệp Đạo thì chắc chắn làm được Đệ Tử Quy. Cho nên chúng ta đặt nền tảng từ Đệ Tử Quy, từ Đệ Tử Quy sau đó mới học Thập Thiện Nghiệp Đạo, dễ dàng! Sau đó mở kinh điển ra, “thiện nam tử, thiện nữ nhân”, mình ở trong này, bạn có thể sanh tâm hoan hỷ. Hiện tại tâm hạnh của chúng ta bất thiện, niệm tới “thiện nam tử, thiện nữ nhân”, rất hổ thẹn, không có phần của tôi, bạn làm sao có thể tới đó được? Điều này rất quan trọng. Chúng ta tin rằng nơi thông tới thế giới Cực Lạc ở Trung Quốc chắc chắn rất nhiều, tuyệt đối không chỉ có mình nơi này.

Hỏi: Thứ hai, chúng con tới một nơi nào đó, trên bức tường phòng phát hành Phật pháp có dán một tờ giấy viết rằng “nếu hộ pháp không ở đó, người nào lấy kinh sách thì bị coi là trộm cắp”. Kinh sách ở đây là để kết duyên, tại sao lại dùng từ trộm cắp?

Đáp: Trộm cắp này cũng không phải là chuyện xấu, nếu bạn có lòng tốt trộm cắp, mặc dù là phương thức bất thiện, nhưng kết quả vẫn là thiện, mọi người nghĩ thử xem đạo lý này đúng không? Đọc Liễu Phàm Tứ Huân, vấn đề này không phải sẽ được tháo gỡ sao? Có người có lòng tốt, nhưng làm việc không như pháp, ngược lại có lỗi lầm, lúc tâm bất thiện, hoàn toàn xem tâm hạnh, ở nơi này mới có thể phân biệt đúng sai được mắt, đây là điều mà chúng ta nên hiểu rõ, vấn đề này đọc nhiều Liễu Phàm Tứ Huân tự nhiên sẽ được tháo gỡ. Ví dụ chúng ta nói trộm cắp kinh sách,

có rất nhiều kinh sách số lượng phát hành vô cùng ít, trên thị trường rất thiếu hụt, người bình thường vốn không thể đọc được, rất dễ bị thất truyền. Sách như vậy bạn đi hỏi mượn người khác, người khác đương nhiên coi đó là bảo bối, họ không chịu cho bạn, vậy thì ăn trộm cũng được. Ăn trộm về làm gì? Ăn trộm về chúng ta đi in lại, chúng ta in mấy ngàn cuốn, mấy vạn cuốn, mọi người đều được đọc, chuyện tốt! Xem bạn dùng tâm gì! Chúng ta muốn lưu hành, muốn lưu trữ, muốn hết thầy chúng sanh đều có được lợi ích. Nếu như nói vì lợi ích cá nhân mình, không quan tâm đến người khác, vậy là có tội; nếu bạn vì chúng sanh, không vì bản thân mình, bạn có công đức. Ta không vào địa ngục, ai vào địa ngục, vào địa ngục hưởng phước, tuyệt đối sẽ không chịu tội, bởi vì bạn làm là chuyện tốt, lợi ích chúng sanh.

Hỏi: Thứ ba, mấy ngày này con tới nhà vệ sinh, phát hiện người tiến vào dùng tay đập cửa hoặc ho ra tiếng, bèn hỏi họ, mọi người tiến vào làm như vậy là có ý gì? Họ nói trong nhà vệ sinh có sinh linh, là nói cho các sinh linh biết để các sinh linh tránh đi, là như vậy sao?

Đáp: Đúng vậy! Điều này đức Phật nói trong Giới Kinh. Cho nên người xuất gia vào nhà vệ sinh phải khảy ba ngón tay, gõ ba tiếng trên cửa, thông báo cho chúng sanh vô hình bên trong. Chúng ta không nhìn thấy, có thể họ ở trong đó, thông báo cho họ, để họ rời đi, đây là đúng, vẫn là khảy ba ngón tay tốt.

Hỏi: Thứ tư, nhiều năm nay con có một nguyện vọng mãi vẫn chưa làm được, đó là xây dựng một đạo tràng Tịnh tông ở quê nhà. Xin pháp sư khai thị con nên tiến hành như thế nào? Đặt tên gì thì phù hợp?

Đáp: Chuyện này không cần hỏi tôi, tôi không thể trả lời bạn. Hỏi Cục tôn giáo địa phương, hỏi Hiệp hội Phật giáo địa phương, họ sẽ trợ giúp bạn, sẽ giúp đỡ bạn, nghe nói hiện nay trong nước nếu làm niệm Phật đường rất dễ được phê chuẩn.

Hỏi: Câu hỏi cuối cùng, ông ấy nói, chúng con hỏi những nhân viên mặc đồng phục làm việc: “xin chào, chúng tôi mới tới không quen thuộc nơi này, xin nói cho chúng tôi biết ở đâu có chùa, chúng tôi đi lạy [Phật] được không?” Họ trả lời: “A-di-đà Phật”. “Các bạn không biết sao? Vậy có thể nói cho chúng tôi biết tới đâu hỏi được không?” Trả lời: “A-di-đà Phật”. (Đoạn sau tại sao lại không có nữa? Quên mất đoạn sau, chuyển qua trang cuối cùng, phía sau [của câu hỏi này] không có. Câu hỏi này chỉ hỏi một nửa, phía sau không biết. Cư sĩ Dương có ở đây không? Đoạn sau là gì? Tôi lại hỏi họ, họ vẫn nói “A-di-đà Phật”. Sau đó tôi lại hỏi họ: “Vậy cho tôi hỏi

một chút, nhà vệ sinh ở đâu?” Họ vẫn trả lời “A-di-đà Phật”. Tại sao đều là “A-di-đà Phật”? Con cảm thấy không hiểu gì cả.

Đáp: Có thể là họ nghe không hiểu bạn nói, bạn có thể đi tìm người khác để hỏi, họ nên nói cho bạn biết, từ nơi khác đến, không biết rõ những chuyện này, nên nói cho bạn biết. Có thể là bản thân họ học Phật thường tới nơi này, rất ít khi tiếp xúc với đạo tràng khác, thật sự không biết, cũng có khả năng này.

Hỏi: Đây là đồng tu Hứa ở Sán Đầu hỏi, ông ấy xem được một buổi trò chuyện ở trong đĩa video, nói là cư sĩ tại gia đã thọ năm giới không nên đắp y, ông ấy nói trong lòng có chút không hiểu. Thứ nhất là trong “Phật Giáo Niệm Tụng Tập” có một mục là một đoạn trong nghi quy ngũ giới mà hai chúng ở nhà thọ, kệ tụng là “thiện tai giải thoát y”.

Đáp: Chuyện này không được, chuyện này có vấn đề. Đắp y, (đắp mạn y), cư sĩ tại gia đắp mạn y, thọ Bồ-tát giới mới được, thọ năm giới không có, tam quy, ngũ giới không có y, có thể mặc hải thanh, không có đắp y. Nếu nói trong quyển niệm tụng này, không biết là người nào viết? Chuyện này là không được, chúng ta nhất định phải xem Giới Kinh.

Hỏi: Câu hỏi thứ hai, ông ấy nói hai chúng tại gia cầm pháp khí ở niệm Phật đường thì sao?

Đáp: Không được đắp, có thể mặc hải thanh, đều có thể thỉnh pháp khí, chuyện này không có vấn đề, thậm chí làm duy-na cũng không có vấn đề. Cư sĩ tại gia có thể thỉnh pháp khí, có thể dẫn chúng, chưa thọ Bồ-tát giới thì không thể đắp y. Cư sĩ tại gia lên tòa giảng kinh, chưa thọ Bồ-tát giới cũng không thể đắp y, nhất định phải hiểu điều này, y này là biểu tượng đại diện cho đức Phật.

Hỏi: Người học Phật liệu phải trả khó tiền không?

Đáp: Đây là tiền âm phủ, ý câu này [muốn hỏi] đại khái là người học Phật liệu có cần phải tới âm tào địa phủ để gửi một món tiền không, có phải là ý này không? Bạn có tâm này thì bạn không thể rời khỏi cõi nạ quý, đây là chuyện của cõi quý, thường giao lưu với quý, đương nhiên bạn sẽ tới cõi quý. Cho nên chuyện này là vô ích, không cần thiết. Người học Phật nhất định phải niệm Phật, phải có tín tâm, có thể vãng sanh Tịnh độ hay không quyết định ở tín tâm.

Hỏi: Vị này là đồng tu Trịnh ở Hồng Kông, ông ấy có hai vấn đề. Ông ấy nói, con có vài người bạn học, có người thân bệnh tình nguy cấp đau khổ, người thân phát

tâm tụng kinh Địa Tạng cho người bệnh khổ, hoặc là niệm Phật, thậm chí là mời pháp sư tới làm Tam Thời Hệ Niệm, siêu độ tổ tiên và oan gia trái chủ bệnh khổ, cầu nguyện cho người khổ nạn dưới sự gia trì của Phật lực sớm ngày lìa khổ được vui. Đệ tử cũng nhân cơ duyên pháp hội này tiếp dẫn người chưa từng tiếp xúc Phật pháp hoặc những người mới học Phật tới tham gia nghe kinh nghe pháp, mục đích cũng là để mọi người cùng nhau học tập, trồng nhân thiện, có thể làm như vậy không?

Đáp: Làm như vậy rất tốt! Người nhà nghiệp chướng nặng, gặp phải những chuyện bệnh khổ này, trong Phật pháp thường nói: “Trong cửa nhà Phật, có cầu tất ứng”, bạn cầu cho người bệnh tình nguy kịch chuyển an, không phải không làm được, mà là bản thân người cầu chúng ta không như lý, không như pháp thì cầu mới không có cảm ứng. Cho nên cầu phải hiểu rõ đạo lý, phải hiểu đạo lý, phải hiểu phương pháp. Tấm gương tốt nhất, cô Bà-la-môn, cô Quang Mục trong kinh Địa Tạng đã làm tấm gương tốt nhất cho chúng ta. Người thân của họ đọa ác đạo, ác đạo rất không dễ dàng thoát ra khỏi được, mẹ của cô Bà-la-môn đọa địa ngục, cô ấy có thể siêu độ mẹ tới trời Đao-lợi; mẹ của cô Quang Mục cũng đọa ác đạo, cô ấy có thể giúp mẹ lại có được thân người. Dựa vào điều gì? Công phu tu hành của chính mình. Bản thân bạn không thật tu, người thân quyến thuộc của bạn không nhận được lợi ích, chuyện như vậy lúc giảng kinh Địa Tạng tôi đã giảng rất rõ ràng, rất tường tận.

Tại sao lại có hiệu quả như vậy? Bạn lấy cô Bà-la-môn làm ví dụ, nếu mẹ của cô Bà-la-môn không đọa địa ngục thì cô Bà-la-môn sẽ không hết lòng tu hành. Cô ấy dùng phương pháp niệm Phật, niệm “Giác Hoa Định Như Lai”, một ngày một đêm niệm tới nhất tâm bất loạn, đây là thành tựu, nhất tâm bất loạn thì chứng quả rồi. Chúng ta xem những điều nói trong kinh điển, so sánh với Đại thừa giáo một chút, nhất tâm bất loạn của cô ấy chắc là sự nhất tâm, không phải lý nhất tâm. Sự nhất tâm bất loạn tương đương với A-la-hán, ai giúp cô ấy chứng quả A-la-hán? Mẹ của cô ấy! Cho nên mẹ của cô ấy có công đức, là đạo lý như vậy. Con gái thành A-la-hán, mẹ của A-la-hán, mà người mẹ đích thực giúp đỡ cô ấy chứng quả, nếu mẹ không gặp nạn này thì cô ấy sẽ không hết lòng như vậy, là hiếu tâm. Nếu chúng ta hiểu đạo lý này, chúng ta muốn giúp đỡ người thân, giống như cô Bà-la-môn vậy, cảm ứng đó không thể nghĩ bàn. Nếu chúng ta chỉ là nói ngoài miệng mà không có lòng, không nghiêm túc tu hành, không thể chuyển cảnh giới của chính mình, vậy thì sức mạnh sẽ rất yếu ớt. Cho nên có đạo lý trong đó, có đạo lý rất sâu, chúng ta nhất định phải hiểu. Hiện nay đi đâu mà tìm được người con hiếu thuận như cô Quang

Mục, như cô Bà-la-môn nữa, vậy thì được; không có công phu này cũng có hiệu quả nhưng không rõ rệt như vậy.

Hỏi: Thứ hai, xin hỏi: Người tại gia nhìn thấy pháp sư lớn tuổi, thậm chí là pháp sư đang cần giúp đỡ thì có thể đỡ tay của pháp sư không? Có một số đồng tu nói, bất luận trong tình huống nào đều không thể tiếp xúc thân thể của pháp sư, xin lão pháp sư khai thị.

Đáp: Tiểu thừa chắc chắn không được, Đại thừa có thể. Tiểu thừa, giống như Thái Lan, cho dù người đó bị bệnh nguy kịch, người nữ cũng không được chạm vào. Tại sao vậy? Tâm phàm của họ chưa thoát ra được, sợ họ động niệm, một khi họ động ý niệm thì họ sẽ đọa lạc. Trong Đại thừa giáo, Đại thừa là tu Bồ-tát, cho nên về tinh thần giới luật không giống nhau; giới của Tiểu thừa, luận sự không luận tâm, Đại thừa giới, luận tâm không luận sự, Đại thừa giới khó trì hơn Tiểu thừa giới. Ví dụ như nói không sát sanh, trong Tiểu thừa giới, đích thực không sát hại chúng sanh, nhưng trong tâm khởi suy nghĩ, “ghét họ, mình hy vọng họ chết”, không phạm giới, không phá giới; trong Đại thừa giới thì không được. Đại thừa giới, bạn giết chúng sanh này, nhưng bạn không có suy nghĩ giết họ thì cũng không phạm giới. Nhưng trong Đại thừa giới, bạn động ý niệm “tôi muốn hại họ” thì bạn đã phạm giới sát, Đại thừa giới khó hơn Tiểu thừa giới.

Hiện tại người xuất gia chúng ta rốt cuộc là Đại thừa hay Tiểu thừa? Tôi thấy nhất thừa cũng không nổi. Tại sao vậy? Chưa làm được Đệ Tử Quy, Thập Thiện Nghiệp Đạo! Hiện nay những người xuất gia chúng tôi giống như lời đại sư Trí Giả nói là *danh tự tức phật* trong *lục tức phật*, hữu danh vô thực, chúng ta nhất định phải hiểu rõ điều này, cho nên người xuất gia không học sao được? Người xuất gia trước đây rất không dễ dàng, phải trải qua khảo nghiệm, chế độ khảo nghiệm này là đến thời hoàng đế Thuận Trị thì phế bỏ. Đại sư Ấn Quang rất nhiều lần nhắc đến chuyện này trong Văn Sao, cảm thấy vô cùng đáng tiếc, điều này khiến cho tố chất người xuất gia trong cửa Phật xuống dốc không phanh. Trước đây phải trải qua thi cử của quốc gia, cuối cùng phải được sự chấp thuận của hoàng đế: “Đức hạnh của khanh, học vấn của khanh có thể làm thầy của trăm”. Cho nên người xuất gia là thầy của hoàng đế! Hoàng đế đồng ý rồi mới phát độ điệp cho bạn, độ điệp là giấy chứng nhận, bạn lấy được độ điệp mới có thể xuất gia; bạn không có độ điệp, ngôi chùa nào giúp bạn thế độ là phạm pháp. Cho nên chế độ này là chế độ tốt, hiện tại chế độ này đã bị phế bỏ khoảng hơn 400 năm rồi, bị phế bỏ. Hiện tại ai cũng có thể xuất gia,

hình ảnh Phật giáo của chúng ta tạo thành hình ảnh tiêu cực trong xã hội, đây là nguyên nhân chủ yếu. Nếu chúng ta phát tâm xuất gia thì phải nghiêm túc học tập cho tốt, nhất định không thể phụ lòng Thích-ca Mâu-ni Phật.

Học Phật, Thích-ca Mâu-ni Phật là tấm gương của chúng ta, chúng ta học theo ai? Học theo Thích-ca Mâu-ni Phật, như vậy là đúng. Tôi học Phật, lúc đó còn chưa xuất gia, mới tiếp xúc Phật pháp, duyên phận rất tốt, quen biết đại sư Chương Gia. Đại sư Chương Gia dạy tôi xem bộ sách đầu tiên là Thích-ca Phổ, Thích-ca Phương Chí, hai quyển sách này không có sách riêng, ở trong Đại tạng kinh có. Lúc đó chúng tôi học tập, tới chùa mượn kinh về chép, Đại tạng kinh không được phép mang ra [khỏi chùa], chép ở trong chùa, chủ nhật hàng tuần tới chép, tới chép sách này. Bạn muốn học Phật, trước tiên phải nhận thức Thích-ca Mâu-ni Phật, phải tìm hiểu, sau đó bạn mới thật sự tôn kính ngài, khâm phục ngài, ngài thật sự xả mình vì người, đó là tấm gương của chúng ta, chúng ta học tập theo ngài.

Bạn xem bản thân ngài sau khi thị hiện thành đạo liền làm nghề dạy học, cho nên nhìn từ hành trì cả đời của Thích-ca Mâu-ni Phật, tôi thường nói, đó không phải là tôn giáo, đó là giáo dục, giống như Khổng lão phu tử. Khổng lão phu tử dạy học thật ra mà nói là bắt đấng dĩ, cả đời phu tử chu du liệt quốc là muốn cầu một chức quan nhỏ, muốn người khác có thể dùng ngài, ngài làm tể tướng, làm đại thần để thực hiện hoài bão của mình. Chu du liệt quốc nhiều năm như vậy, không ai dám dùng ngài, bắt đấng dĩ mới quay về quê nhà dạy học. Lúc về quê nhà thì ngài đã 68 tuổi, ngài qua đời năm 73 tuổi, cho nên Phu tử dạy học chỉ dạy được 5 năm, năm năm trở thành vạn thế sư biểu, Khổng tử đến năm mơ cũng không ngờ tới. Nếu ngài ấy thật sự làm quan, ở trong lịch sử Trung Quốc cùng lắm là thân phận giống Chu Công, Quản Trọng, Gia Cát Lượng vậy, sẽ không được gọi là vạn thế sư biểu. Cho nên tôi nói ngài ấy cũng không ngờ tới, bao nhiêu người đời sau tôn kính ngài, ngài ấy không ngờ tới, nếu ngờ tới thì đã không cần chu du liệt quốc, đã sớm dạy học.

Nhưng Thích-ca Mâu-ni Phật rất thông minh, 30 tuổi, bạn xem ngài từ bỏ vương vị, từ bỏ vinh hoa phú quý, việc ngài làm nói theo lời hiện nay chính là giáo dục xã hội đa nguyên văn hóa. Ngài dạy 49 năm, Khổng tử dạy 5 năm, Phật dạy 49 năm, học trò thành tựu, đương nhiên không ai có thể so sánh với Thích-ca Mâu-ni Phật. Đệ tử nhập môn của Khổng phu tử, đệ tử thật sự đắc pháp, 72 người; Thích-ca Mâu-ni Phật chúng ta thường thấy được trong kinh, đều là đắc đạo chứng quả A-la-hán, 1.255 người; chúng Bồ-tát còn chưa tính, còn chưa bao gồm trong đó, đây là nói

chứng quả A-la-hán, là có thành tựu. Trong Kitô giáo chúng ta thấy, người thật sự được coi là đệ tử chân truyền của chúa Giêsu, môn đồ đắc đạo 12 người. Trong tôn giáo nào cũng đều là dạy học, nhưng thành tựu có thể nói là huy hoàng nhất, thời gian dài nhất, số người thành tựu nhiều nhất, không ai vượt qua được Thích-ca Mâu-ni Phật.

Trong lịch sử Trung Quốc, người cả đời làm công việc giáo dục rất nhiều, không ai có thể so sánh với Khổng tử. Thời gian Khổng tử dạy học không dài, số người thành tựu nhiều, ngài có 3.000 đệ tử, 72 hiền nhân, 72 người có thành tựu, chúng ta phải biết điều này. Cho nên chúng ta cho dù là tại gia hay xuất gia, phải học tập theo Thích-ca Mâu-ni Phật. Cầu sanh thế giới Tây Phương là Thích-ca Mâu-ni Phật dạy chúng ta, chúng ta tôn sùng lời dạy bảo của Thích-ca Mâu-ni Phật, nghiêm túc nỗ lực tu pháp môn này. Tu pháp môn này là phước báo lớn nhất, đời này của bạn thật sự thành Phật, chính là chúng được quả vị cao nhất. Cả đời phàm phu chúng được quả vị cao như vậy, bạn xem vãng sanh thế giới Tây Phương Cực Lạc đều làm A-đuy-việt-trí Bồ-tát, A-đuy-việt-trí là Viên giáo thất địa trở lên, địa vị này không thể nghĩ bàn, cho nên chúng ta phải vô cùng quý trọng.

Nhưng nhất định phải làm tốt giáo dục nền tảng thì bạn mới có thể vãng sanh, nếu giáo dục nền tảng chưa làm tốt, đối với vãng sanh không nắm chắc, nền tảng này nhất định phải xây dựng trên Tịnh nghiệp tam phước. Tịnh nghiệp tam phước là nguyên tắc chỉ dẫn cao nhất của chúng ta, ba điều mười một câu, mỗi câu bốn chữ, tổng cộng 44 chữ, đây là chúng ta tu học, cho dù là tu pháp môn nào đều phải coi điều này làm nền tảng. Điều đầu tiên trong nền tảng này là thực hành trong Thập Thiện Nghiệp Đạo, trong Đệ Tử Quy, bạn không có điều đầu tiên thì sẽ không có điều thứ hai, không có điều thứ hai thì làm sao có điều thứ ba, chúng ta nhất định phải nhận thức rõ ràng chuyện này. Cho nên, tình huống đồng tu nữ tại gia giúp đỡ pháp sư, một là lúc pháp sư bệnh nặng, cần phải dìu đỡ, ngoài ra là tuổi tác đã lớn, lão pháp sư tám mươi, chín mươi tuổi, không có vấn đề.

Hỏi: Đây là cư sĩ Trần từ Thượng Thủy Hồng Kông tới. Ông ấy nói con ăn chay, đọc kinh Vô Lượng Thọ, niệm Phật cũng mấy năm rồi, thật sự làm theo nội dung trong kinh Vô Lượng Thọ và đĩa giảng VCD, thật sự là có cầu tất ứng, chuyện không thể nghĩ bàn rất nhiều, xin pháp sư khai thị. Lúc tụng kinh Vô Lượng Thọ có từng đợt hương thơm; lúc đang niệm Phật muốn ngủ thì có một làn ánh sáng chiếu tới lại tiếp tục niệm, không ngừng như vậy, đa tạ lão pháp sư khai thị.

Đáp: Bạn niệm Phật, đại khái người sơ học bình thường công phu đặc lực đều có cảm ứng, nhưng không nên sanh tâm hoan hỷ, sanh tâm hoan hỷ bạn sẽ trúng ma. Cảm ứng này là bình thường, nhìn thấy ánh sáng, ngửi thấy mùi hương lạ, mùi hương này cả đời bạn chưa từng ngửi qua, tình huống này lúc chúng tôi mới học Phật đều có, cũng có rất nhiều lần. Chúng tôi thỉnh giáo lão pháp sư, lão pháp sư nói với chúng tôi, là lúc chúng tôi tụng kinh, niệm Phật, lạy Phật, hoặc là lúc thảo luận Phật pháp, lúc này có người trời đi ngang qua nơi này, họ nhìn thấy các con đang nói về chánh đạo, họ sẽ chấp tay tán thán, dừng lại ở đây một lát, trên người họ có mùi hương lạ. Đa phần là người trời khởi tâm cung kính với bạn, cho nên đây là chuyện thường có, có hay không có đều không để ở trong lòng. Có rất nhiều người nói trước đây mình có rất nhiều, hiện tại đều không còn nữa, có phải là thoái tâm không? Vậy thì cũng chưa chắc, nếu như chuyện này thường có sẽ không tốt, thường có chính là ma, thỉnh thoảng có mới là chính xác, không thể thường có.

Hỏi: Ông ấy có một người em gái 29 tuổi chưa kết hôn, tìm việc làm phải tìm công việc thích hợp với bản thân mới làm, không lý tưởng thì không làm. Mỗi ngày ngủ tới 11, 12 giờ trưa, rất lười làm việc. Nói đạo lý làm người với cô ấy, cô ấy nói biết rồi nhưng mà không sửa được. Tám năm, mười năm đều phải để cô ấy ở cùng, xin hỏi pháp sư, con tiếp tục giúp cô ấy là có tội hay là không có tội?

Đáp: Đây không phải là có tội hay không có tội, đây đều là bạn nợ cô ấy, trả xong thì cô ấy sẽ không tới tìm bạn nữa. Cho nên người nhà đều là người có duyên, Phật đều giảng rất rõ ràng, bốn loại duyên cha con, anh chị em trong gia đình, báo ân, báo oán, đòi nợ, trả nợ, nếu không có quan hệ này thì không thể nào thành người một nhà. Cho nên người học Phật cũng rất rõ ràng, tâm địa rất thanh tịnh, vừa nhìn tình huống liền biết họ tới báo ân hay là tới báo oán, báo oán thì ngày ngày cãi lộn, không có sắc mặt tốt. Giống như tình huống này [của bạn] thì đó là đòi nợ, bạn phải trả nợ cho cô ấy, nếu cô ấy tới trả nợ thì cô ấy sẽ kiếm tiền cúng dường bạn, tới trả nợ cho bạn; đây là bạn nợ cô ấy. Cho nên đây không phải là có tội hay không có tội, bạn phải thường làm tấm gương tốt cho cô ấy thấy, giúp đỡ cô ấy giác ngộ, giúp đỡ cô ấy quay đầu, những chuyện này cần phải có thời gian, phải kiên nhẫn lâu dài. Hiện tại duyên của cô ấy chưa chín muồi, bạn vẫn phải hết lòng nỗ lực giúp đỡ cô ấy, có khi tới mười mấy năm, hai mươi mấy năm, ba mươi mấy năm mới quay đầu, cho nên bạn phải rất kiên nhẫn.

Hỏi: Ông ấy nói ngoài đường ở đại lục có rất nhiều người bị bệnh thần kinh, không có quần áo mặc, tóc để rất dài, ông ấy nói có lúc con rất muốn giúp họ cắt tóc, mặc quần áo, có vị cư sĩ nói: suy nghĩ kỹ rồi hãy làm, như vậy có bị coi là phan duyên không?

Đáp: Những chuyện này, tôi không biết pháp luật của Trung Quốc có quy định này không, ở nước Mỹ, chúng tôi gặp được người như vậy cũng không dám đụng vào họ. Đụng vào họ là họ ăn vạ bạn, họ kiện bạn nói bạn xâm phạm họ, yêu cầu bạn bồi thường, chuyện như vậy thật sự phiền phức. Cho nên gặp những chuyện như vậy, bạn muốn giúp họ, ở nước Mỹ bạn phải báo cảnh sát, do cảnh sát xử lý, tới giúp đỡ họ, bản thân chúng ta tốt nhất không nên giúp họ; tôi không biết pháp luật của Trung Quốc đại lục. Cho nên gặp phải chuyện này, tốt nhất có thể để cảnh sát tới quản chuyện này, còn có những tổ chức từ thiện. Họ không nhìn thấy, chúng ta nhìn thấy có thể nhắn cho họ biết, hi vọng họ ra mặt giúp đỡ, đây là phương pháp đúng đắn.

Hỏi: Đây là đồng tu Vương đến từ Nội Mông Cổ, ông ấy có hai câu hỏi. Câu hỏi đầu tiên ông ấy nói công ty của con chủ yếu kinh doanh khu du lịch sa mạc cấp 4A của quốc gia. Trong đó có dịch vụ ăn uống, thường cung cấp món thịt đặc sản của Mông Cổ cho du khách. Lão pháp sư cũng từng nói qua, người học Phật tốt nhất không nên kinh doanh ngành nghề này, nhưng khu du lịch này nếu không cung cấp dịch vụ ăn uống thì du khách muốn dùng bữa trưa sẽ rất khó khăn. Chúng con không nghĩ ra được cách nào hay hơn, chỉ đành quyết định đem toàn bộ lợi nhuận kiếm được từ kinh doanh đồ mặn này cúng dường cho Phật giáo hoặc sự nghiệp từ thiện, xin hỏi pháp sư có thể làm như vậy không?

Đáp: Có thể, có thể làm như vậy. Chúng ta không thể thay đổi hoàn cảnh, tâm địa của chúng ta thiện lương, chúng ta đem lợi nhuận kiếm được đi làm một số việc tốt, đem công đức này hồi hướng cho chúng sanh, như vậy là được. Kinh doanh ăn uống như vậy, tốt nhất là không sát sanh, không tự mình sát sanh, có thể mua được, ra chợ mua được những loại thịt này, trong Phật pháp nói tam tịnh nhục, bạn không nhìn thấy giết, không nghe thấy giết, không giết vì mình, như vậy là được. Nếu bắt buộc dĩ nhất định phải tự mình giết, vậy thì bạn học theo Hồi giáo, bạn xem Hồi giáo giết động vật, người giết không phải là tín đồ bình thường, là thầy tế, tức là người tu hành của họ. Trước khi giết động vật thầy tế nhất định tụng kinh, niệm chú hồi hướng cho con vật đó, khuyên nó xả thân đi đầu thai đến nơi tốt, chúc phúc cho nó, tâm này rất khó được. Lúc giết nhất định phải một đao đoạt mạng, để chúng bớt chịu đau khổ,

đây đều là từ bi. Cho nên tín đồ Hồi giáo, thịt thông thường họ không dám ăn, nhất định ăn thịt do thầy tế giết, là có đạo lý này. Đây là điều chúng ta nên học tập theo, có tâm yêu thương, tâm từ bi đối với động vật. Vào lúc bắt đực dĩ, thân thể dù sao cũng sẽ hư hoại, bạn thương lượng với chúng, dưới tình huống bắt đực dĩ chúng cũng bằng lòng xả thân, chúng đi tới nơi tốt. Cho nên chỗ này đều có đạo lý, không phải là không có đạo lý. Bạn lại dùng tiền kiếm được hồi hướng cho chúng, hồi hướng cho những chúng sanh này.

Hỏi: Thứ hai, ông ấy nói: con cảm thấy nếu con người không có trí tuệ thì khi có tiền chính là tai họa. Mặc dù con không có bao nhiêu tiền nhưng con nghe lời dạy của lão pháp sư, cho nên con bằng lòng tùy duyên bố thí, in kinh, in hình Phật, đúc tượng Phật, phóng sanh, chữa trị cho người bệnh, cứu trợ thiên tai. Nhưng có lúc cũng không tránh được khởi phiền não, ví dụ chữa bệnh cho người khác [mà họ] không đi chữa bệnh, giúp họ tu hành lại không nhìn thấy người thật sự tu hành, có lúc cũng bị lừa, con nghĩ coi như trả nợ. Nói tóm lại, con cảm thấy bản thân mình không có trí tuệ, xin hỏi lão pháp sư, sau này con chủ yếu in kinh, in đĩa, tượng Phật, phóng sanh có được không?

Đáp: Không có trí tuệ thì phải học trí tuệ, chịu thiệt bị lừa là đi học phải nộp học phí, bạn chịu thiệt một lần thì học được không ít điều. Bị người khác lừa gạt, tôi cảm thấy thế gian này có vô số phương thức, thủ đoạn lừa gạt người khác, bạn biết rồi, biết rồi thì sẽ khai mở trí tuệ, cho nên nộp những học phí đó cũng đáng, đừng để những chuyện này ở trong lòng. Nói tóm lại, giữ tâm tốt, nói lời tốt, làm việc tốt, làm người tốt, điều này quan trọng.

Hỏi: Đây là cư sĩ Vương ở Thâm Quyến, ông ấy hỏi giúp bạn hai câu hỏi. Thứ nhất, người vợ biết được chồng mình ra ngoài tìm phụ nữ, muốn ly hôn. Cũng từng thử nhìn vào điểm tốt của đối phương, nhưng không thể bình tĩnh mâu thuẫn trong nội tâm. Đến nay người chồng không thể thay đổi, đã không còn cần thiết giữ gìn gia đình bề ngoài hào nhoáng này nữa, nên làm thế nào để thoát khỏi tình trạng khó khăn này?

Đáp: Bạn hãy nghe Đệ Tử Quy của Thái Lễ Húc giảng, cậu ấy có nói đến ví dụ này. Ly hôn tuyệt đối không phải là chuyện tốt, hi vọng [bạn] nỗ lực học tập thật tốt, hi vọng mỗi người đều có thể trở thành người thiện, mỗi gia đình đều có thể hòa thuận. Tại sao vậy? Gia đình là tổ chức cơ bản nhất của xã hội, chúng ta ví cả xã hội này như cơ thể con người, gia đình là tế bào của thân thể, nếu tế bào hư hoại rồi, hư

hoại quá nhiều, con người sẽ không thể sống nổi. Sự động loạn của toàn xã hội hiện nay, nguyên nhân đầu tiên là ở đâu? Tôi cảm thấy tỷ lệ ly hôn quá cao, tạo thành sự động loạn của toàn xã hội, bạn có phải chịu trách nhiệm nhân quả không? Hai vợ chồng bạn cãi nhau là chuyện nhỏ, bạn cãi nhau đả lộn cả thiên hạ, bạn khiến cho bao nhiêu người, mấy tỷ người đều phải chịu tội, tội của bạn sẽ nặng! Không người nào ngờ tới, đây là sự thực. Bạn hiểu được đạo lý này, kết hôn phải thận trọng, đây không phải là trò chơi trẻ con, cho nên cổ lễ Trung Quốc, kết hôn vô cùng long trọng. Tại sao vậy? Nói cho bạn biết, đây là chuyện quan trọng nhất đời người. Gia đình có thể hưng thịnh hay không? Điều liên quan đến chuyện này, thậm chí sự hưng thịnh, suy vong của đất nước cũng liên quan đến chuyện này, chuyện này quá lớn rồi!

Mạnh phu tử nói rất hay: “*Làm không được việc phải quay lại xét mình*”, bạn đừng nên trách đối phương, phải kiểm điểm bản thân, tại sao lại có ngày hôm nay? Tại sao lại có tình huống này? Nghiêm túc nỗ lực cải tiến mới có thể giải quyết viên mãn chuyện này. Phải thật sự cầu trí tuệ, phải thật sự học làm người tốt, làm người thiện, làm người thật sự có trí tuệ, có đức hạnh. Cho dù người chồng là oan thân trái chủ cũng phải hóa giải oan thân trái chủ, chuyển oan thành thân, chuyển mê thành ngộ, chuyển bất thiện thành chí thiện, bạn phải chuyển hoàn cảnh. Bắt đầu chuyển từ đâu? Chuyển từ bản thân mình, không phải là chuyển từ hoàn cảnh bên ngoài; tâm của chính mình chuyển rồi, thân tâm đều chuyển rồi thì hoàn cảnh sẽ chuyển theo bạn, đây là đạo lý tất nhiên. Hết thầy phải bắt đầu làm từ chính bản thân mình, không phải là nói ly hôn, ly hôn sẽ rất đau khổ, nếu như có con cái, vậy thì tội của bạn càng nặng. Bạn xem tỷ lệ phạm tội cao nhất trên toàn thế giới hiện nay, bạn điều tra thử xem, đều là gia đình đơn thân, bạn có phải gánh vác hậu quả này không? Có phải gánh vác trách nhiệm này không?

Hỏi: Câu hỏi thứ hai, còn có chồng của người bạn đưa phụ nữ về nhà, bảo vợ nấu cơm cho người phụ nữ này ăn, hơi không vừa ý liền đánh đấm liên tục, người vợ cùng đưa con thường khóc tới nửa đêm. Hôn nhân như vậy nên nhẫn nhịn tới lúc nào? Tìm người khuyên nhủ cũng không thay đổi, hay là người vợ dắt con bỏ đi? Đứa trẻ đang học trung học, hay là đợi oan oan tương báo kết thúc mới có thể rời đi?

Đáp: Oan oan tương báo bao giờ mới dứt, đời đời kiếp kiếp, đời này anh ấy đối với bạn như vậy, đời sau bạn sẽ trả lại gấp đôi, đây là oan oan tương báo, đời bên đều đau khổ, nhất định phải dùng trí tuệ hóa giải. Nhà Phật nói tam học giới định tuệ, học tốt tam học giới định tuệ thì những vấn đề này toàn bộ đều không còn nữa. Tin

Phật rất không dễ, bạn phải thật sự tin tưởng lời dạy bảo của Phật Bồ-tát, của các vị thánh hiền, phải thật sự học tập mới có thể hóa giải vấn đề. Hóa giải vấn đề nhất định phải từ bản thân, do bản thân mới có thể hóa giải gia đình, mới có thể hóa giải hàng xóm láng giềng.

Hỏi: Vị cư sĩ này dùng Diệu Âm, câu hỏi của bà ấy, bà ấy nói con là cư sĩ tại gia, muốn thỉnh pháp sư từ bi khai thị. Đại khái hai năm trước trong nhà con xuất hiện rất nhiều gián, khắp nơi đều có, thậm chí là bò lên bàn khiến con trẻ sợ hãi. Nghe cư sĩ Diệp nói, có thể nói chuyện với gián trước ba ngày, để sau khi chúng rời đi mới phun thuốc. Sau đó con làm theo cách họ nói, sau khi nói trước với chúng ba ngày, gián vẫn không dọn đi. Trong lúc bắt lượm chỉ đành phun thuốc, kết quả con nào chết thì chết, con nào sống sót thì không biết đi về đâu, nhưng từ đó trở đi trong nhà không còn gián nữa. Sau đó không lâu thì con mang bầu một đứa trẻ, có điều đứa trẻ này sanh ra rất khỏe mạnh, cũng rất thông minh. Nhưng trong lòng con luôn cảm thấy áy náy về chuyện mấy con gián, con cảm thấy mình không từ bi, không có định lực, không có trí tuệ, thậm chí nội tâm luôn bất an. Xin hỏi pháp sư, có phải đời trước con từng sai người giết gián, cho nên đời này mới gặp nghiệp báo này? Ngoài ra chuyện này có ảnh hưởng tới con cái của con không?

Đáp: Con người sống trên thế gian, phạm chuyện gì đều không ngoài định luật nhân quả, trong cuộc sống thường ngày của chúng ta, mặc dù đối với những động vật nhỏ, tại sao người khác có cảm ứng, chúng ta không có cảm ứng, nguyên nhân ở đâu? Thành tâm! Không có cảm ứng là thành ý của chúng ta chưa đủ, đại khái khoảng tám mươi, chín mươi phần trăm thành ý mới có thể cảm động; thành ý của chúng ta mới chỉ ba phần, năm phần thì không thể cảm động. Tâm yêu thương chân thành! Trong số đồng tu của chúng tôi, người học phương pháp này rất nhiều, đều có cảm ứng. Tại sao chúng tôi có cảm ứng? Cho nên vẫn phải quay đầu lại hỏi chính mình, chúng ta phải nghiêm túc nỗ lực phản tỉnh, dùng tâm chân thành nói chuyện với những động vật nhỏ này. Đặc biệt là những động vật nhỏ này tới quá nhiều, một khi giết hại sẽ rất nhiều, trong tình huống này, chúng ta phải dùng tâm chân thành, chúng ta phải tôn trọng các động vật nhỏ. Chúng ta tôn trọng chúng, chúng tôn trọng chúng ta, chúng ta kính yêu chúng, chúng cũng sẽ kính yêu chúng ta.

Chúng ta đối với kiến, muỗi, ruồi, gián, chúng ta nói chuyện với chúng phải thành thành khẩn khẩn giống như đối với Phật Bồ-tát vậy, chắp tay lễ kính, gọi chúng là Bồ-tát, Bồ-tát gián, Bồ-tát kiến, nghe lời, không được dùng tâm khinh mạn. Sau

khi chúng ta nói chuyện với chúng, sau đó tránh đi, một hai tiếng đồng hồ sau chúng nhất định đều rời đi, đều tản đi. Cho nên cũng giống như đối với người vậy, phải tôn trọng, không thể khinh mạn, không thể vô lễ, cũng không thể uy hiếp, đe dọa, đều không được, phải rất tôn trọng. Chúng tới chỗ này, đương nhiên phần nhiều đều là tới tìm thức ăn, chúng ta để thức ăn ngoài sân, để ở ngoài trời, cúng dường chúng, [chúng] sẽ hợp tác. Hết thấy chúng sanh đều có linh tánh, Phật nói hết thấy chúng sanh đều có Phật tánh, nhất định phải chân thành khẩn thiết thì bạn mới có thể cảm động những động vật nhỏ này. Trước đây chúng ta không biết đạo lý này, tổn hại chúng, chúng ta thường sám hối, bản thân chúng ta tụng kinh niệm Phật hồi hướng cho chúng. Niệm Phật đường này của chúng tôi có cúng dường bài vị của những động vật nhỏ, mọi người tỉ mỉ xem thử, bạn sẽ hiểu được, chúng tôi ngày ngày không quên chúng, chúng tôi ngày ngày cảm ơn sự hợp tác giữa chúng và chúng tôi.

Hỏi: Đây là câu hỏi của cư sĩ Hoàng ở Hồng Kông, ông ấy có ba câu hỏi. Thứ nhất, ở bên ngoài ăn cơm nếu trong canh có thịt, xin hỏi như vậy liệu có phạm giới sát không?

Đáp: Nếu bạn là đệ tử Phật, bạn học theo đại đức xưa, giống như đại sư Lục Tổ Huệ Năng ăn rau trong thịt, bạn gắp thịt trong đó ra là được, đừng nên ăn thịt, đây là như pháp. Đừng nên nghĩ ở đó có thịt thì nghĩ tới ăn thịt, vậy thì bạn sai rồi.

Hỏi: Thứ hai, đã thọ Bồ-tát giới liệu đời sau có thể được cứu, được nghe Phật pháp, có thể được thân người không?

Đáp: Bồ-tát giới phải thọ trì thì bạn mới có thể đạt được, nếu như thọ Bồ-tát giới liền có thể đạt được, không có đạo lý này, đây là lừa người, điều này về lý mà nói thì không thông. Thật sự làm được, thật sự làm được thì bạn chính là Bồ-tát, Bồ-tát nên làm những chuyện nào bạn đều làm được. Bạn phải ghi nhớ, đồng tu tại gia [thọ] Bồ-tát giới nhất định phải xây dựng trên nền tảng ngũ giới, thập thiện. Chưa làm được ngũ giới thập thiện, Bồ-tát giới là giả, làm thế nào cũng không phải là thật. Cho nên Đệ Tử Quy và Thập Thiện Nghiệp Đạo quan trọng hơn bất cứ điều gì, giống như xây nhà lầu vậy, Bồ-tát giới là tầng thứ ba, bạn không có hai tầng bên dưới thì làm sao xây tầng thứ ba?

Hỏi: Thứ ba, người đời này vô cùng thiện lương hiếu thuận, nghiệp báo hiện tiền gặp phải chuyện ngoài ý muốn, sau khi qua đời ngay cả thi thể cũng không tìm được, đây liệu có phải trong đời quá khứ sát nghiệp nặng nề? Làm thế nào giúp đỡ người đã mất?

Đáp: Đúng vậy, nghiệp đã tạo trong đời quá khứ nặng nề, cho nên họ mới chết bất đắc kỳ tử. Chúng ta có thể giúp đỡ họ, chúng ta tụng kinh, lạy Phật, đem công đức tu học của bản thân hồi hướng cho họ, giúp đỡ như vậy họ mới có thể đạt được lợi ích.

Hỏi: Vị này là cư sĩ Thẩm ở Tuyên Châu, ông ấy có ba câu hỏi. Câu hỏi đầu tiên là mới học Phật, không biết có thể tự xưng mình là mạt học không?

Đáp: Mạt học đây là lời khiêm tốn khách sáo, có thể.

Hỏi: Ở bờ biển Tuyên Châu có một tam bảo điện quy mô chỉ có hai thầy trò, tiểu pháp sư được mọi người xưng tán, đại sư phụ không vui, nói với mạt học. Con khuyên ông ấy, có người không hiểu chuyện, có thầy giỏi mới dạy ra đồ đệ giỏi. Trên thực tế con cũng cảm thấy sư phụ quá nghiêm, chưa đủ thích hợp như pháp, tính tình nóng nảy, nói lời làm tổn thương người khác, con không dám nói thật phê bình ông ấy. Hơn một năm trôi qua, rất nhiều tín chúng bàn luận đại sư phụ, sôi nổi đồn đại thị phi, khuyên họ đừng nên bàn tán thị phi về sư phụ, sẽ đọa địa ngục A-tỳ, cuối cùng cũng không thể giải quyết. Trước mắt rất nhiều tín chúng không tới chùa làm công quả Phật sự nữa, con cũng không biết làm thế nào mới như pháp? A-di-đà Phật.

Đáp: Phàm chuyện gì tùy duyên mà không phan duyên là được, nếu đạo tràng này như pháp, chúng ta nhiệt tình tới hộ trì; nếu họ không như pháp, chúng ta khuyên họ, khuyên họ không nghe, mỗi người tự có nhân duyên của mỗi người, mỗi người tự có nhân quả của mỗi người. Chúng ta đã làm trọn nghĩa vụ với họ, đã giúp đỡ họ, vậy thì chính là lời Phật dạy, Phật độ người có duyên, họ không có duyên. Chúng ta để ý xem ai có duyên với họ, để họ tới khuyên, họ hoan hỷ nghe lời người nào thì để người đó tới khuyên, có lẽ có thể sẽ có hiệu quả.

Hỏi: Câu hỏi thứ hai, ông ấy nói: con có duyên được xem khai thị “Phật học và cuộc sống” của lão pháp sư, con kiên định tín tâm học Phật, từ đó kiên trì giới sát. Nhưng có thắc mắc đối với việc không giết một số côn trùng có hại. Sau đó nghe lão pháp sư khai thị nói tới, muỗi hút máu là tới xin đồ ăn, không đáng tội chết, con thật sự nghĩ không thông.

Đáp: Dần dần bạn sẽ nghĩ thông. Muỗi tới cắn chúng ta, chúng đói nên chúng muốn ăn cơm! Nếu chúng ta từ bi một chút, cúng dường chúng một bữa, chúng không đáng chết. Nếu không muốn cúng dường, đuổi chúng đi là được, hà tất phải giết chúng? Thật ra muỗi đến ăn một bữa cũng có thể hợp tác, chúng tôi có vài vị đồng

tu đều biết, đều rất có cảm ứng. Muỗi tới cắn, đừng cắn trên mặt, cắn trên mặt rất khó coi, trên cánh tay có thể cúng dường bạn, bạn đừng cắn trên mặt, [chúng sẽ] nghe lời. Tiếp theo nữa là sau khi cắn xong không đau không ngứa, “bạn cắn, có thể ăn, khiến tôi không đau không ngứa”, đều có thể làm được, rất hợp tác. Dần dần bạn sẽ nghĩ thông, đích thực là chúng có thể hợp tác với chúng ta.

Hỏi: Câu hỏi thứ ba, so với muỗi, con người càng tàn nhẫn hơn, những động vật vốn không nên giết đều giết để hưởng thụ. Con hi vọng cố gắng làm tốt những hành vi mà người đệ tử Phật nên có, không tạo trọng tội thân khẩu ý nữa, nhưng đến nay vẫn chưa thể làm tốt. Ở quê nhà, pháp sư quan tâm con, khuyên con quy y Tam bảo, con đều không dám. Lần này lão pháp sư tới Hồng Kông, con đặc biệt tới nơi này nghe kinh, lão pháp sư nói với mọi người, cử hành tam quy y không phải là quy y lão pháp sư, mà là vì chứng minh quy y Tam bảo: Phật Pháp Tăng cho mọi người.

Đáp: Những điều này bạn đều hiểu rồi, nếu như ở đây có nghi thức này thì bạn có thể tham gia. Sau khi quy y Tam bảo, nhất định phải nghiêm túc học tập theo lý luận, phương pháp trong kinh giáo. Chúng ta đích thực có thể thay đổi vận mệnh, cải thiện môi trường sống của chúng ta, trong cửa nhà Phật, có cầu tất ứng. Lần này giảng kinh Hoa Nghiêm đúng lúc giảng tới “phước điền rất sâu”, đoạn lớn này đích thực giúp chúng ta biết được làm sao trồng phước điền, hi vọng mọi người dụng tâm nghe. “Phước điền rất sâu, thuyết pháp rất sâu, giáo hóa rất sâu” đều có thể lưu hành riêng, thường trụ chỗ chúng ta có thể lưu hành riêng, những điều này đều là nhu cầu cấp thiết của người học Phật chúng ta. Chúng ta tu phước như thế nào, làm thế nào để thật sự có thể thực hành được câu “có cầu tất ứng” trong cửa Phật. Hôm nay thời gian đã đến rồi, chúng ta giảng tới đây thôi.